Condamnarea lui Corneliu Z. Codreanu

— Rechizitoriul d-lui prim-procuror maior magistrat Radu Ionescu — — Apărarea. — Sentința tribunalului —

Ieri, ziua IV-a a procesului lui Corneliu Zelea Codreanu, ședința de dimineață a fost consacrată rechizitorului d-lui prim procuror militar, maior magistrat RADU IONESCU.

S'a dat cuvântul reprezentantului parchetului, care timp de o oră și un sfert, a susținut temeiurile acuzării.

Iată rechizitoriul:

Domnule prim președinte și onorat tribunal,

Socotesc că abia în acest moment intrăm în judecata procesului la ordinea zilei. Pentru ce aceasta? Timp de 2 zile am asistat mai întâi la o lungă expunere a acuzatului, în care a vorbit despre foarte multe lucruri în afară de obiectul precis al ordonanței de trimitere în judecată; a vorbit și despre unele învinuiri ce i se aduc, înfățișându-le însă astfel cum îi convenea d-sale. După aceea am asistat la defilarea unui lung șir de martori, toți propuși de acuzat cei mai mulți prietenii, partizanii săi, și cari au dat răspunsuri la întrebări generale, la chestiuni teoretice, la chestiuni care nu aveau legături cu capetele precise de acuzare.

Așa dar, au trecut două zile de lungi discuțiuni alături de obiectul precis al procesului.

Dar, veți zice dvs., pentru ce aceasta? Pentru ce s'a îngăduit o discuțiune în afară de obiect, pentru ce s'a pierdut acest timp prețios? Pentru ce nu am intervenit ca să cer revenirea la chestiune și menținerea discuțiunii numai în obiect?

Domnule prim președinte și onorat tribunal, am observat această linie pentru un motiv foarte simplu. Am voit să lăsăm acuzatului cea mai completă libertate, cea mai largă măsură de a-și prezenta susținerile sale. Prea mult a invocat în trecut persecuția, prea mult a ascuns în dosul acestui pretext toate insuficiențele în susținerea tezei sale.

Acest joc numai e posibil acum.

De altminteri, onorat tribunal, privind susținerile acuzatului chiar în afară de obiectul procesului, ce valoare au ele?

Nu vorbesc numai de faptul că, firește, nici un acuzat nu va recunoaște responsabilitatea sa, și prin urmare susținerile sale sunt din capul locului parțiale. Dar, în speță, ne găsim în fața unui om care are o concepțiune cunoscută, deja mărturisită asupra modului de apărare. În adevăr, să-mi dați voe să vă semnalez un lucru foarte caracteristic în această privință. S'a vorbit aci de atâtea ori despre cartea scrisă de Codreanu. Și acuzatul însuși a invocat-o spre a susține concepțiunile și sentimentele sale. Evident că această carte trebue luată în întregime și atunci când îi convine și atunci când nu-i convine autorului.

Ei bine în această carte există un capitol în care se descrie complotul făcut de Codreanu și tovarășii săi împotriva unor miniștri, în 1923. Se arată condițiunile în care s'a urmat ancheta atunci, și felul în care a răspuns Codreanu la întrebările instructorilor. Era vorba despre armele găsite și despre persoanele pe cari trebuiau să le asasineze. Ce spunea Codreanu însuși? În primul rând el își punea singur întrebarea: Ce să fac? Să mărturisesc sau să nu mărturisesc. Să spun adevărul sau să nu-l spun. Ce poate fi mai potrivit pentru interesul meu. Și apoi o serie de considerente asupra avantajelor tactice ale unei atitudini sau a celeilalte. Prin urmare declarațiunile sale se fac în funcțiune de interesul tactic de moment, nu în funcție de adevăr. Aceasta este concepțiunea, aceasta e linia. De altminteri cu acelaș prilej Codreanu constată cu dezamăgire că tovarășii lui adoptaseră alte tactici și se contraziseră. Iată așa dar sub ce punct de vedere mărturisit de însuș acuzat se pot privi aserțiunile sale.

Vin apoi martorii, martorii acuzatului. Ce valoare au aceste depoziții? Și mai întâi, ce conțin ele? Au fost aduși aici pe lângă unii domni generali cari sunt în afară de luptele politice, partizanii politici. Și au fost întrebați ce părere au despre șeful lor.

Dacă îl cred capabil de cutare fapt sau nu, dacă mișcarea pe care o reprezintă ei, este subversivă sau nu. Așa dar partizani sunt solicitați să dea testimoniul șefului lor. Oamenii sunt întrebați să se rostească ei însăși asupra caracterului organizației pe care o reprezintă, în care au activat. Și atunci ce vreți dv. să spună acești oameni? Firește că au venit cei mai mulți cu o stare de spirit preconcepută.

Și ce au spus? Simple păreri subiective, simple aprecieri personale și interesate. De aceea în asemenea condițiuni să-mi dați voe să afirm că nu pot fi concludente pentru cauza ce desbatem nici declarațiile acuzatului, nici depozițiile martorilor partizani.

Iată pentru ce spuneam că abia acum putem intra în desbaterea însăși a procesului.

O acțiune de turburare a liniștei țării

Domnule prim președinte și onorat tribunal, ce fel de proces judecăm noi astăzi? Este oare vorba de o faptă întâmplătoare, este vorba de o infracțiune obișnuită? Nu domnilor, este vorba de o acțiune criminală pe care un om a inițiat-o, pe care a pregătit-o, pe care a desvoltat-o ani de zile. Faptele incriminate astăzi nu sunt izolate și nici nu pot fi cântărite just dacă le examinăm separat, dacă nu le încadrăm în ansamblul acțiunii. Ce a fost această acțiune? O turburare adâncă a liniștei acestei țări, o conrupere a tineretului, o pervertire a sufletelor, o subminare a așezămintelor legale ale țării. Veți zice cum s'a putut desvolta nestânjenită? Pentru ce justiția nu a sancționat la timp? Și acuzatul însuși a invocat în favoarea sa carența autorităților. Da, este adevărat. A existat slăbiciune, a existat toleranță. Dar aceasta nu micșorează culpabilitatea; aceasta nu justifică infracțiunea: aceasta nu poate duce la impunitate permanentă.

Și tocmai experiența din trecut și consecințele ei, grave ne impun astăzi o represiune severă. Căci onorat tribunal, vă dați seama unde ajunsesem? Se întreprinsese cu abilitate și stăruință, recunosc o acțiune de denigrare a tuturor forțelor vii ale țării. Se calomniau, se injuriau cu sălbăticie toți oamenii cari au contribuit la desvoltarea acestei țări. Nu a fost cruțat nimeni. A fost injuriat de atâtea ori un om ca Mareșalul Averescu, a fost bârfit un învățat ca profesorul Iorga, a fost insultat Patriarhul țării. Cine a scăpat? Pentru ce erau atacați astfel oamenii cari au adus contribuția lor prețioasă dealungul vremii la edificarea țării? Și pentru ce discreditarea valorilor noastre naționale? Pentru ce această acțiune de răzvrătire a poporului împotriva conducătorilor lui, pentru această acțiune nefastă de semănare a neîncrederii, a bănuelii? Nu se vedea că prin această acțiune se porducea o desagregare morală a acestei națiuni? În ce scop această acțiune criminală? Cui folosea ea? Desigur nu țării ci dușmanilor ei.

Origina lui Codreanu și pregătirea lui

Și, domnilor, cine era omul care avea pretențiunea de a reprezenta naționalismul român, ba chiar de a-și rezerva monopolul sentimentului național? De unde răsărea el? Ce prezenta acest om? Ce valoare personală avea? Din vârful căror merite, din vârful căror calități își îngăduia să injosească o generație întreagă care orice s'ar spune a pregătit viitorul strălucit al țării, o generație care și-a făcut probele realizând idealul național milenar? O generație care a sângerat pe atâtea câmpuri de războiu? Cine era prezumțiosul acesta?

Este interesant onorat tribunal să ne oprim o clipă asupra acestui punct. Trebue să cunoaștem omul!

Corneliu s'a născut la 1899... din Ion Zelinski și Eliza născută Brauer. Nu voiu intra acum în desvoltări asupra genealogiei acestei familii.

Nu am să cercetez cine sunt ascendenții lui Zelinski.

Nu am să vorbesc de familiile Condac și Antec. Nu am să analizez puritatea rasei sau origina etnică reală a lor. Dar voi constata două fapte. Două fapte precise, incontestabile. Mai întâi la nașterea acuzatului, tatăl său se numea Zelinski. Prin urmare Corneliu însuși se numea Corneliu Zelinski, așa a fost înscris în actele stării civile. Abea, doi ani mai târziu în 1901, Zelinski tatăl face cerere de schimbarea numelui în acela de Codreanu — schimbare de nume care firește profită și copilul lui. Iată un punct. Al doilea punct. In momentul nașterii lui Corneliu, tatăl său nu avea cetățenia română.

Prin urmare la naștere a fost fiul unui străin. Abia patru ani mai târziu, în 1903, Zelinski, după ce devenise Codreanu care și obține cetățenia română printr'o lege specială lin 24 Martie acel an. In ce condițiuni s'a obținut această cetățenie nu știu și nici nu avem să cercetăm acum. De sigur cu toți cunoaștem ușurința cu care se treceau prin parlament asemenea legiuiri, care de cele mai multe ori aveau caracterul unor acte de favoare. Și astăzi avem să ne plângem de ușurința cu care s'a lucrat în acest domeniu. Și astăzi avem la ordinea zilei o revizuire a condițiilor în care s'au obținut cetățeniile române. Dar nu vom discuta acest capitol. Prin urmare Corneliu Codreanu a fost fiul lui Zelinski, cetățean străin în momentul nașterii fiului.

Domnule prim președinte și onorat tribunal, în legătură cu această chestiune trebue să subliniem un lucru care este desigur cel puțin ciudat. Indiferent de origina lui Codreanu, este incontestabil că actele lui, caracterul lui poartă o pecetie puțin românească. Misticismul lui, obscurantismul de care dă dovadă actele de cruzime pe care le-a săvârșit personal sau pe care le-a inspirat, formulele acestea de amenințare cu moartea a adversarilor, a femeilor, a copiilor, toate acestea numai manifestațiuni românești nu sunt. Românul este o fire deschisă, românul este o fire veselă dornică de viață, românul este bun. Că aceste manifestațiuni sunt ale unui străinism organic, congenital, sau ale unui străinism împrumutat de aiurea, este evident că fiul lui Zelinski și al Elizei Brauer a introdus în România moravuri și acțiuni străine de sufletul poporului nostru.

Dar onorat tribunal, ce pregătire are tânărul Codreanu, ce învățătură a primit el? Nimeni nu a pretins vreodată că a dat dovadă în școală de aptitudini deosebite, sau de inclinațiuni spre învățătură. Ce a făcut după terminarea studiilor? Ce profesiune a îmbrățișat? Cu ce stăruință a exercitat-o? Ce situație socială și-a format sub acest raport? Nimic. Absolut nimic! Ați văzut din întrebările ce i-am pus aici că a adus vagi amintiri despre oarecari încercări de avocatură pe la nu știu ce judecătorie de ocol dintr'o provincie îndepărtată.

Și un asemenea om cu o asemenea pregătire, cu un asemenea stagiu de activitate, sau mai exact fără studii serioase fără nici o activitate profesională, un asemenea om avea pretențiunea de a strivi cu suficiența lui o generație de oameni de carte, de muncă stăruitoare, de trudă Ei, domnilor, ar fi ridicol dacă nu prea trist. Dealtminteri oricine a putut să facă o constatare foarte caracteristică. Codreanu nu a fost nici odată omul manifestațiunilor oratorice. El nu se prezinta la întruniri ,el nu vorbea poporului. Cu o precauțiune care izvora dintr'un instinct de conservare și dintr'o conștiință a inferiorității, el s'a ferit totdeauna de a încerca o probă în public. Reputațiunea lui Codreanu nu s'a bazat nici odată pe o activitate deschisă, publică, în care inteligența, talentul să înfrunte adversitatea ,să înfrunte dificultățile. Nu. El tăcea, el se ascundea, el cultiva misterul, el făurea legenda care e mai comodă.

Manifestările intelectuale ale lui Codreanu sunt foarte reduse. Câteva circulări, câteva scrisori. S'a publicat și o carte, este adevărat. Ași fi fost foarte curios să văd manuscrisul ei. Până atunci am găsit în aceste dosare câteva reflexiuni scrise de mâna sa. Se vede că Codreanu era și filosof în orele libere. Iată rezultatul acestor profunde meditațiuni concretizate în cinci maxime:

I. — Ștergete bine pe picioare.

II. — Deschide și închide ușa încet.

III. — Pe săli și în camere vorbește cu glasul potrivit.

IV. — Nu pune mâna pe pereți.

V. — Oriunde vezi o hârtie ridico.

„Ridico" într'un cuvânt, bine-înțeles.

Dar dacă Codreanu nu poate impune prin cultura sau prin talentul lui, dacă nu are un capital de muncă profesională, cel puțin va fi putut înscrie la activul lui alte acte meritorii. Ia să vedem puțin acest aspect.

Domnule prim președinte și onorat tribunal, deschid cartea Către legionari, deschid autobiografia lui Codreanu și mă opresc firește în primul moment la un capitol: „O încercare de răzbunare care să servească drept pildă veacurilor viitoare", la pagina 163.

Așa dar *„răzbunare"*, ce semn caracteristic, ce stigmat al sufletului. Răzbunarea să știe „veacurile viitoare". Ce cruzime, ce sadism! Sub ce semn începe această carieră! Și ce era această răzbunare? Un complot cugetat, pregătit, pus în executare. Împotriva cui? Împotriva unor miniștri. Era discuțiunea dacă răzbunarea să se abată asupra jidanilor, dar în urma unor teorii speciale ce făceau, s'au preferat miniștrii români. Intrunire în casă conspirativă, revolvere. In fine sunt prinși, mărturisesc. Codreanu mărturisește că voia să ucidă pe miniștri; întrebat: „și nu regreți?", răspunde: „Nu regret". Iată cum începe omul cariera.

Dar odată cu acest fapt trebue să menționăm imediat un al doilea, consecința celui dintâi. Este caracteristic pentrucă vom găsi mai târziu o împrejurare analoagă. In adevăr, Codreanu și tovarășii au avut impresia că unul dintre ai lor i-a denunțat poliției și astfel au fost prinși. Inchiși cu toții în închisoarea dela Văcărești, pun la cale asasinarea tovarășului Vernichescu, cel bănuit. Și Codreanu povestește: „peste câteva minute auzim șapte detunături de revolver și strigăte. Moța trăsese în Vernichescu". Ce credeți că face Codreanu după acest asasinat? Sare în ajutorul victimei? Blamează crima? Nu El singur continuă: „Eu mă reped lângă Moța să-l apăr, căci era înconjurat de gardieni cari îl amenințau" și mai jos: „pe ferestruică observai cum Vernichescu este scos. Incepem să fluerăm cu toții imnul nostru!"

Iată domnilor sufletul, iată omul. Așa dar complot pentru asasinarea miniștrilor. Prinderea complicilor. Bănuiala că sunt denunțați. Impușcarea tovarășului bănuit și apoi explozie de satisfacție sadică.

Și toate acestea mărturisite scrise într'o carte publicată sub semnătura sa.

Domnilor, numai faptul că asemenea lucruri odioase au putut fi scrise și apoi publicate dovedește perversitatea și cinismul autorului.

Iată onorat tribunal actul I din cariera lui Codreanu 1923.

ACTUL AL DOILEA: ASASINAREA LUI MANCIU

Trecem acum la actul al II-lea, în 1924. După oarecari conflicte cu poliția din Iași, Codreanu se retrage pe muntele Rarău. Ce este această retragere în munții pustii? Ce este acest misticism? Ce suflet românesc face asemenea lucruri? Ce face el pe munte?

Iată povestirea sa: „Mai bine să plecăm cu toții din țară. Să plecăm și să blestemăm". Iată patriotismul, iată noblețea de suflet! Și mai departe: „Să pribegim în lumea întreagă"... „Sau să cobor de aci cu arma în mână". Iar cu arma în mână! „Să înlătur fiara care s'a pus deacurmezișul! Mă cobor. Las totul în voia sorții. De acum însă umblu cu revolverul la mine. Și trag. Dela această hotărâre nu mă va mai clinti nimeni".

Și în adevăr onorat tribunal a tras. Câteva zile mai târziu Codreanu omoară pe prefectul poliției Manciu.

Iată actul al II-lea din cariera acestui om.

Asasinarea lui I. G. Duca și a lui Stelescu

Vine acum actul al III-lea. In 1934 Codreanu apare pe banca acuzaților împreună cu alții, îndată după asasinarea primului ministru I. G Duca. De sigur onorat tribunal, omul acesta a fost achitat în procesul de asasinat al lui Duca și nu am să examinez acum acel proces. Dar trebue să semnalez câteva fapte semnificative.

Asasinii lui Duca sunt membri ai Gărzii de fier, aceasta este necontestat. Au recunoscut-o toți. Ei sunt membrii unei organizațiuni unde este regula că nimeni nu face un act fără voia șefului, fără porunca lui. Complotul și asasinarea din 1933 prezintă o asemănare cu complotul și încercarea de asasinare a miniștrilor din 1923. Asasinii au rămas mai departe înscriși în această organizație. Ei au fost glorificați. S'a creiat imnul „Nicadorilor". In fruntea organizației ei figurează ca membri de onoare. Au fost obiectul unei distincțiuni speciale. Au fost decorați cu decorație legionară. Ce voiți mai desăvârșită solidarizare. In preajma crimei, Codreanu a scris tovarășului său Stelescu o scrisoare pe care nu o contestă, în care îi cere părerea asupra situației, vorbește în termeni cruzi ce îi sunt obișnuiți, vorbește despre morminte. Nu știu ale cui morminte. Se poate interpreta într'un fel. Dar după complotul dela 1923 după împușcarea lui Vernichescu, după împușcarea lui Manciu se poate înțelege și altfel. Vine în curând mormântul lui Duca, care întărește această interpretare. Și vine în fine testamentul lui Stelescu. Stelescu denunță pe Codreanu. Oare tot astfel cum Vernichescu denunțase odinioară pe Codreanu? Stelescu este asasinat cu o cruzime fără precedent, într'o cameră de spital, pe patul de suferință, zece legionari din aceștia trag 40 de focuri și lovesc cu securea pe Stelescu. Vernichescu denunțase pe conspiratori și a fost asasinat. Stelescu denunțase și el pe complici și era acum la rându-i asasinat. Prea e frapantă asemănarea pentru a nu vădi aici un sistem. Sistemul Gărzii de fier. Și asasinii lui Stelescu sunt glorificați. Și-acestora li se întonează imnuri, și acestora li se acordă distincțiuni.

Iată onorat tribunal actele 3 și 4: asasinarea lui Duca și asasinarea lui Stelescu.

In fața acestor precedente poate exista îndoială asupra manifestațiunilor din ultimul timp? Nu vedeți dvs. scrisorile, manifestele, circularele legionare în care se vorbește de amenințare cu moartea, de pedepsire care să cutremure generațiile viitoare?

Iată onorat tribunal școala crimei ,iată sângele vărsat, iată acte odioase, iată faptele aceluia care este fiul lui Zelinski și al Elizei Brauer.

Și aceasta se chiamă mișcare națională? Și aceasta se chiamă regenerare morală? Și aceasta vrea să fie întărirea Patriei?

Domnilor, trebue să ne acoperim ochii de rușine. Este cel mai odios spectacol pe care l-a cunoscut istoria acestei țări. Este epoca cea mai dezonorantă din câte a cunoscut națiа noastră Este cea mai oribilă decădere în care au putut ajunge unii oameni.

A sosit ceasul să ne redresăm

A sosit ceasul ca lăsând la o parte tot ce poate fi dușmănii personale, rău sfătuitoare, și să îndepărtăm din corpul nației un element periculos, care timp de un deceniu și jumătate a săpat necontenit și sistematic așezarea sufletească a poporului nostru.

Acțiunea printre școlărime

Domnule prim președinte și onorat tribunal, omul crud al cărui portret și a cărui biografie am schițat-o, omul care a semănat atâta turburare, omul care a vărsat atâta sânge, omul acesta s'a făcut vinovat de un act și mai odios: el a organizat conruperea copiilor, a sustras pentru scopuri personale, toată școlărimea dela rosturile ei firești, a întreprins astfel o acțiune de compromitere a viitorimei. Un nenorocit care printr'un act necugetat și izolat ademenește un minor, înfundă pușcăria. Omul care în mod deliberat, printr'o acțiune sistematică a voit să pună stăpânire pe sufletul curat al copiilor, al tuturor elevilor de școală, se poate bucura de impunitate? Este inadmisibil aceasta. Ce sunt acele „Frății"? Ce este dezordinea sămănată în școli? Ce este sustragerea copiilor de sub disciplina școlară și de sub autoritatea părintească? Ce devine, ce poate deveni un copil care este îmbiat să participe în taină la reuniuni în care el poartă un simplu număr de ordine și care este supus unui adevărat exercițiu ritual împus de mistica primejdioasă a unui om? Vă întrebați dvs. ce ar deveni mâine societatea românească cu tineretul sedus în acest chip? Ați cântărit vreodată dezolarea semănată în familii? Iată domnilor am găsit în dosare două scrisori ale unor părinți care protestează împotriva pervertirei copiilor lor de către „derbedeli care îi speculează".

Dosar 15/8 Gheorghe Clime, fila 87.
1935, Nov. 4
Bălteni.

Eugen,

Când ajunsei acasă găsii pe mama ta îngrijorată, că te-au răutat niște jandarmi ca să mergi la judecătorul de instrucție la Slatina pentru cercetări. Eu nu-i întâlnii, așa că nu știu ce au făcut. Vasăzică, iată unde ai ajuns, fiți-ar prostiile ale dracului. Pleci cu derbedeii pe drumuri să satisfaci niște descreerați. Desigur că prefectul te-a reclamat pe calea instrucției și acum trebuie să te instruiască pentru amenințări cu moartea, desigur că vor trimete aci la Academie să te instruiască și să arate ce fel de fapte ai săvârșit, umblând să te pui în serviciul,—dracul mai știe al cui—unor oameni interesați cari caută să vă speculeze și să-și ajungă ei scopurile ce urmăresc

Eu sunt decis să nu mai viu la București ca să mai dau ochii cu cei ce ne cunosc, și nici să-ți mai trimit ceva. Treaba ta, fă ce vrei, eu te-am făcut mare acum, fă-ți de cap și tu și cu derbedeii ce te înconjoară.

Eu am crezut că toate sunt glume copilărești, dar văd că ai luat-o razna să-ți faci de cap, încă odată treaba ta, că eu nu pot să te omor, eu îți ofer să vii acasă, să vezi de avere, că ai cu ce trăi bine, părăsindu-ți derbedeii cari caută să te speculeze și să se servească de tine.

Descurcă-te cu Parchetul și cu cei dela Academie, când vor afla că în loc să-ți vezi de carte, umbli în slujba descreerații. Eu nu răspund de faptele tale și la rigoare voi comunica la Academie că n'am nici o pretenție asupra penalității ce-ți va aplica și că nu răspund. In loc să auzim și noi de fapte bune, de laude, că ești om de viitor, om de carte și celelalte, să auzim că umbli de acuma cu Parchetul, cu amenințări cu moartea și toate năzbâtiile ce ți le-a băgat în cap pescuitorii în ape tulburi. Tu ai să îndrepți țara, ai să îndrepți moravurile societății de azi și câte altele.

A rămas acum să pui mâna pe armă și să pleci după Doru și după Belimace, atât ți-a rămas, că are cine să te întrețe la Bălteni.

Fă-ți de cap și pe noi uită-ne, asta e ceea ce-ți mai putem administra, că de părinții tăi nu vrei să asculți, pare că sunt vrăjmașii tăi.

Părinții *Radu* și *Stanca.*

Dosar 15/8 Clime — Fila 86.
1935 Noembrie 5, Bălteni

EUGEN,

Ieri am fost la Slatina și mi-a spus judecătorul de instrucție: să te duci și să-ți dai declarația cum ai făcut cu prefectul.

Mi-a spus că te trimite în judecată pentru ultraj sigur, dacă nu se va complica mai mult, după cum vor face declarațiile martorii. Tot orașul știe, până și la sat, că tu ai amenințat prefectul și că ești șeful Gărzii de fier și câte altele... fi-ți-ar Garda a dracului. După cum ți-am scris și ieri te-ai înhăitat cu derbedeii cari te speculează și te duc la pierzanie. Toți spuneau că te-au văzut cu Atanasiu care e o lichea și un derbedeu, așa îl cunosc toți și că păcat de situația ce aveai că ai încăput pe mâna unor ticăloși. Toți avocații cari m'au întâlnit mi-au spus de aceste fapte și toți se mirau că cum de ai apucat tu așa drum greșit, să-ți pierzi tot viitorul în mijlocul unei societăți, care păcătoasă, așa cum este, ea, totuși nu se poate îndrepta întrucât oamenii cu răspundere și cu massele ce-i ascultă și tot nu pot îndrepta rău. Toți, dar absolut toți rămân consternați de drumul ce ai apucat și de faptele ce faci. Rău băete, destul de rău că ai apucat așa, eu am socotit niște glume și fapte copilărești prisos de energie care caută uzaj, dar la tine s'a schimbat, ai apucat calea greșită și nenorocită.

Acum n'ai ce căuta pe aici că toți te arată cu degetul așa e lumea nu ai decât să te duci la judecătorul de instrucție cum oi ști și tot așa să te întorci iar unde oi ști

Pe la mine să nu mai treci, că destule amărăciuni am eu în suflet și destulă nenorocire am și eu deși pe nedrept. dar ce am să fac, am să sufăr pentru fapta mea.

Atât mai trebuie, să te afle și cei din Academie de faptele desănțate și să te arunce afară și de acolo

In tot cazul pe mine nu ai să mă vezi pe acolo. Când vei isprăvi aci că nu mai ai cu ce trăi n'ai decât să vii acasă să-ți vezi de avere, să-ți administrezi ceeace-ți dau și ceeace am agonisit tot pentru tine. N'ai noroc de viață tihnită, trebuie să vii să muncești aici unde ne-am pornit, tu nu vezi că nu ți-a fost să duci altă viață?!

Dacă crezi altfel că vei putea parveni să trăiești în societate, luându-te după toată lumea, n'ai decât să-i ceri acelei lumi să-ți dea ceeace îți trebuie

Noi ne-am sbătut din tinerețe să-ți asigurăm o viață atât de bună și cât de sus, așa cum credeam și noi, dar tu nu ne-ai ascultat și-ți faci de cap, așa cum crezi tu. Așa că nu e o supărare trecătoare, sau o ieșire a noastră de moment, este o hotărâre dureroasă pentru noi și fiind o nenorocire pentru noi toți.

Păcat de munca noastră, păcat de iluziile ce mi le făuream.

Părinții tăi amăriți pe purtările tale,

Ce durere sufletească la acești părinți. Mă întreb ce lipsă de inimă a trebuit să se afle la acest conrupător de minori pentruca după primirea unor asemenea plângeri să nu înceteze imediat acțiunea nefastă. Și câte numeroase drame familiare de acest gen, nu se cunosc.

Ei bine justiția e datoare să apere societatea românească de asemenea acțiuni dăunătoare.

Vinovăția lui Codreanu în procesul de față

Domnule prim președinte și onorat tribunal. Să-mi dați voe să analizez punctele de acuzare noui ce s'au adus prin ordonanța în sarcina lui Codreanu. Nu voi relua toate detaliile cari au fost enumărate în actele de instrucție, cari s au citit în ședință în fața dv. Voi sublinia numai câteva elemente caracteristice.

Acuz mai întâi pe Codreanu pentru faptul de uneltire în contra ordinei sociale, infracțiune prevăzută și pedepsită de art 209 din codul penal Această uneltire constă din intrarea în legături cu organizațiuni străine în scop de a primi instrucțiuni și ajutoare de orice fel pentru a pregăti revoluția socială în România

Pe ce dovezi se întemeiază această acuzațiune? Pe acte aflate cu prilejul descinderii în casa lui Codreanu, acte ce se află la dosar și sunt semnate de sora acuzatului care a stat de față la perchizițione. Unul din acte este recunoscut de acuzat In ce privește un altul nu se contestă aflarea lui în arhiva acuzatului, dar tăgăduește că e scris de el. Onorat tribunal, acest capăt de acuzare se definește mai bine dacă îl încadrăm în ansamblul acțiunei legionare. Există mai întâi o serie de fapte prealabile în deobște cunoscute care nu numai constituesc prezumțiuni dar sunt și elemente constitutive ale infracțiunei In adevăr este cineva care să nu știe că ideologia pe care o îmbrățișează Garda de fier nu este de origină românească și este o ideologie străină, împrumutată din afară?

E cineva care să nu știe că între concepția docrtinară și programatică a legiunei și concepția unei organizații străine există o înrudire, o identitate perfectă? A constetat vreodată Codreanu aceasta? Și nu s'a învederat aceasta prin manifestația de bucurie ori de câte ori ideologia înrudită din afară înregistra un succes? Nu se tinde în deobște către o victorie comună?

Și în afară de aceasta nu a declarat oare Codreanu că în 48 de ore după victoria sa va schimba politica țării și va afilia-o la o nouă axă politică, adică tocmai dela aceia dela a cărei ideologie se inspiră? Evident că da. Dar veți zice aceasta poate fi o atitudine politică pe care o poate îmbrățișa orice partid, pe care a putut-o îmbrățișa si alt partid. Da, dacă s'ar fi mărginit numai la această declarațiune. Da, dacă nu ar exista un act care să dovedească și mai mult, anume o acțiune, o concertare, o sincronizare a eforturilor! Da, dacă nu ar exista un act din care rezultă că Garda de Fier avea un program de acțiune pe un timp determinat și peste capul guvernului legiuit. Da, dacă acest act nu ar cuprinde o cerere adresată organizației străine, o cerere a cărei împlinire constitue o necesitate pentru victoria gardistă. Da, dacă acest document nu ar indica ca ideal al lui Codreanu implintarea în România a unui steag care nu este steagul românesc. Da, în fine, dacă mențiunile depe acest document nu ar indica o anume cale obișnuită lui, dar culpabilă, de comunicare cu străinii.

Prin urmare onorat tribunal, documentul pe care-l găsiți la dosar are un cuprins al cărui caracter nu lasă loc la îndoială.

Codreanu recunoaște că există documentul. Că s'a aflat în arhiva lui. Nu se recunoaște ca autor. Dece? Oare conform concepției sale. necesitatea tactică a apărării îl împiedică să recunoască; frește e jenant, e compromițător, e sdrobitor. Dar ce importanță are că acuzatul însuși nu recunoaște? Fiindcă domnilor, în afară de faptul că acest document este confirmat de faptele și prezumțiile arătate, el este întărit de al doilea document, de faimoasa telegramă, pe care Codreanu o recunoaște.

In adevăr și în cuprinsul telegramei și destinatarul ei și modul de transmitere este identic ca în primul document. Prin urmare contestarea este inutilă.

Iată așa dar că ceeace toată lumea simțea, iată că ceeace toată lumea bănuia, ceeace toți înțelegeau și anume că inspirația din străinătate trebuia neapărat să fie însoțită de o conlucrare, aceasta se confirmă acum prin aflarea unor documente foarte grave, documente care dovedesc intențiunile lui Codreanu, uneltirile lui. Și onorat tribunal să nu se uite un lucru. Ceeace înfățișăm noi este tot ceea ce există în această privire.

Ceeace înfățișăm este o indicatie, este o exemplificare. Căci domnilor a fost un adevărat noroc că am putut intercepta cele câteva documente. Nu am aflat încă întreaga arhivă politică a mișcării Codreanu a ascuns-o pentrucă avea interes să o ascundă

Indată după această primă acuzațiune și anume uneltire contra ordinei sociale prin intrarea în legături cu organizații străine, vine o a doua tot atât de gravă.

Este vorba de deținere de acte secrete din arhiva serviciilor de stat, acte pe care nu avea dreptul, nu avea calitatea să le dețină.

Așa dar înțelegerea cu organizațiuni străine și apoi deținere de acte secrete sustrase din arhiva statului.

Se va recunoaște ce semnificație specială obțin aceste fapte care par a avea o corelațiune între ele, care par a se complecta, a se integra.

Acuzația de trădare

A doua acuzațiune așa cum am formulat-o, este prevăzută și pedepsită de art. 190 și 191 din Codul penal.

Pe ce dovezi întemeiem această acuzațiune? Pe acte, pe acte aflate în arhiva lui Codreanu cu prilejul descinderii. Acte vizate de sora acuzatului care a stat de față. Acte care sunt recunoscute de acuzat.

Ce fel de acte? Codreanu în interogatoriul său a încercat să comenteze conținutul acestor acte, să pretindă că ele nu au importanță prea mare și așa mai departe

Onorat tribunal, mai întâi o asemenea apărare este inadmisibilă. Nu acuzatul este acela care are să cântărească însemnătatea actelor. Nu acuzatul are să aprecieze caracterul lor secret. Și dealtminteri legea nu distinge, legea nu lasă această posibilitate de apreciere.

In interesul garantării siguranței statului legea creiază o gravă infracțiune pentru cei care fără calități, fără drept, iau cunoștință și dețin documente din arhiva autorităților. Și asemenea acte s'au găsit la Codreanu. Asemenea acte nu au fost contestate în existența lor.

Cum s'au procurat? Aici acuzatul încearcă o apărare: „Le-am primit. Mi le-a trimis probabil un simpatizant".

Domnule prim președinte și onorat tribunal. Presupunând un moment că aserțiunea în ce privește provenienta ar fi adevărată, nu interesează. Legea nu distinge în ce privește modul de procurare. Este indiferent. E destul ca actele să fie obținute și deținute. Legea pedepsește acest singur fapt.

Dar oare este adevărată aserțiunea acuzatului asupra provenienței? Din nefericire pentru el nu. Fiindcă aici intervine un fapt foarte grav.

In adevăr în arhiva lui Codreanu s'a găsit un ordin către informatori. Iată textul:

De ce avea nevoe de informatori?

„Către legionarii și membrii din Capitală:

„Toți *informatorii dela Poliția Capitalei* aflători în cuiburi, sunt invitați *să se prezinte la mine individual, pentru a prim... directive* între 19—23 Iunie a. crt.

„*Informatorii agenți ai Siguranței sau ai Marelui Stat Major*, se vor prezenta în zilele de 21 și 25 Iunie 1937".

„*Informatorii altor servicii* particulare în ziua de 26 Iunie 1937.

„Acest ordin se va citi în toate cuiburile de către șeful de cuib și toți membrii vor semna de luare de cunoștință.

„Ordinul astfel semnat mi se va aduce mie, prin șefii de sectoare sau alte unități

„Cei ce nu se vor prezenta însemnează că vor să înșele mișcarea, să ne vândă și să ne trădeze. Se pot face servicii și fără înșelăciune și vânzare de frați și fără trădare și fără călcare de jurământ".

(ss) Corneliu Z. Codreanu".

Ce însemnează acest ordin? Ce relevă el? Desigur, este vorba de o organizare, așa cum dealtminteri erau organizate toate manifestările acestei mișcări. Prin urmare deliberat. Ce este această organizație? Un sistem de informații sau în orice caz contract cu informatorii în vederea unei acțiuni.

Ce informatori? Ai cui? Este indiferent dacă informatorii erau ai lui Codreanu sau ai autorităților. Este indiferent dacă ei îndeplineau acest rol în numele lui Codreanu sau în numele serviciilor de stat. Un fapt este sigur și anume: Codreanu avea legături cu acești informatori. Îi convoca la el. Le dădea instrucțiuni. Desigur în vederea unei acțiuni și anume în vederea primirei de informațiuni. Prin urmare un agent de legătură, un serviciu de stat și transmitere de informațiuni. Iată sistemul.

INFORMAȚII DELA STATUL MAJOR

In ce scop îi trebuiau informații dela Statul Major?

Domnule prim președinte și onorat tribunal, simplul acest fapt al organizării unui serviciu de spionare a serviciilor de stat constitue un act reprobabil. Și atunci, față de acest sistem care există, care se dovedește prin acte, mai poate să fie discuțiune asupra modului: cum și-a procurat Codreanu actele secrete ce deținea fără calitate, fără drept?

Dar domnilor, aceasta era un sistem, un organism utilizat nu numai pentru Codreanu personal, ci și pentru folosul altor membri ai Gărzii de Fier. Era o practică întinsă. Numai așa se explică cum și la perchizițiile operate la alți aderenți s'au aflat asemenea acte. Și s'au găsit la unii hărți militare ale regiunilor de manevre militare, s'au găsit studii științifice prezentate serviciilor de stat major. Pentru ce și-au procurat asemenea acte? Pentru ce le dețineau?

Caracterul secret al actelor

In fine, cu privire la ultima și cea mai principală obiecțiune a acuzatului, că actele n'ar fi de natură să intereseze siguranța statului, opun următoarele:

— Siguranța Statului se păstrează și apără printr'un complex de măsuri și dispoziții, unele permanente, altele temporare, ori ocazionale, pe care le ia autoritatea determinată în stat și anume ministerul internelor, în primul rând, cu toată aparatura și anexele sale.

— dispozițiunile ce se iau, se referă desigur, fie la colectivitatea în genere, fie la un grup social, fie chiar la un singur individ.

— caracterul secret sau public al unei dispoziții, îl imprimă însăși autoritatea emanatoare, iar nici decum înțelegerea personală a indivizilor, cari sunt datori să se supue și nu să desvălue sau să înfrângă actele de autoritate,

— actele găsite la inculpat, precum și cele reproduse în circularele sale, aveau incontestabil pecetia secretului, pentrucă, în afară de titulatura specială a majorităților de *„strict secret"*, *„confidențial personal"*, etc., dar însuși conținutul lor era conturat în dispoziții speciale cu indicații limitate și confidențiale. Că unele din ele se refereau la organizația condusă de acuzat, aceasta nu-i înlătura caracterul de act secret și privitor la interesul de a asigura ordinea publică, prin măsurile preventive ce se indicau.

— așa dar, actul administrativ emanat dela autoritatea în drept, cum a fost în speță organele ministerului de interne, în scopul de a apăra de un pericol iminent sau de a înlătura pericolul deja ivit, cu privire la integritatea teritoriului, suveranitatea publică și populația țării, este act ce face parte din acele destinate a ocroti în genere siguranța statului. Piesele găsite la acuzat au incontestabil acest caracter, iar tăgăduirea lui nu poate conta decât ca